

Salacas Mauciens mums bija, kas jauns un īpašs. Sāksim ar to, kad dienu pirms pasākuma izlasīju, kad Viesturs meklē komandas biedru. Nodomāju, kad mēs varētu pamēģināt. Pieredze sporta smailē un kanoe man jau bija. Bet gala rezultātā mums nesanāca sadarbība. Taja pašā laikā velme noairēt nepazuda. Tad pajautāju vīram. Viņš piekrita. Tā kā nekad viņš nebija airejis, nolemu par labu kanoe. Sarunājām laivu un devāmies ceļā. Nonākot startā, sanāca problēma ar gaismu. Nu nebija mums tas gaišākais lukturnis. Drīz dos startu. Pirmo reizi iekāpām laivā. Es biju priekšā. Starts tika dots. Un joki sākās. Laiva stūrējās uz visām pusēm. Sekojam pārējiem. Bijām jau ezerā. Palika tik tumšs, kad mūsu lukturnis rādīja pāris metru priekšā. Atpakaļ ceļā maldījāmies pa ezeru. Apkārt neredzam ne vienu. Nevaram atrast atpakaļ ceļu. Par laimi ieraugām vēl kādu laivu. Dāmu smaili. Cik vien varējām, turējām līdz. Aizairējām atpakaļ uz finiša vietu un samainījāmies. Es parsēdos uz aizmuguri. Un beidzot laiva iekustējās. Vīrs man ir nedzirdīgs, tāpēc par šķēršļiem man paziņot viņam ir pagrūti. Tapēc man ir laicīgi jāpamana šķēršļus. Teicu vīram, šis ir mauciens. Nestāsimies nekur. Tik uz priekšu. Lukturnis mums jau vairs neko nerādīja. Tik pāris metru uz priekšu. Tad sākās lietus gāzes. Vēlāk palika vēsi. Vīrs rāda man, kad vajag piestāt. Uzvilkt ko siltāku. Es rādu, kad nē. Iemesls, gar krastu kautkas seko. Zari lūst. Kaut kas rūc. Rādu vīram, lai kustās atrak. Tad arī būs siltāk. Lēnām paliek gaišs. Te kaut kas ielec ūdenī. Pīles lido virsū. Apkārt visada kustība. Te govs guļ kalnā. Vīram mugura sāp. Man pleci sāp. Bet daudz nesūdzējāmies. Un cik vien varējām turpinājām airēt. Iekšēji jau vairs nevarām. Kur tas finišs. Lūkums pēc lūkuma. Un tad redzu finišu. Laime, prieks un gandarījums. Nebijām gaidījuši tik labas brokastis. Zupa, pankūkas un kotletes tik dievīgas. Vīrs atpūtas pirtī. Tas bija tieši laikā. Ja finišā domāju, kad vairs nekad. Tad tagad jau ar vīru palenam sākām runāt par nakoso gadu.

